Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►**B** **DIRECTIVA 2001/24/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**

din 4 aprilie 2001

privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit

(JO L 125, 5.5.2001, p. 15)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014	L 173	190	12.6.2014

▼B

DIRECTIVA 2001/24/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 4 aprilie 2001

privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([2]),

având în vedere avizul Institutului Monetar European ([3]),

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ([4]),

întrucât:

(1) În conformitate cu obiectivele tratatului, dezvoltarea armonioasă și echilibrată a activităților economice în Comunitate ar trebui promovată prin eliminarea oricăror obstacole în calea libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii în cadrul Comunității.

(2) Simultan cu eliminarea obstacolelor, ar trebui să se ia în considerare situația care ar putea să apară în cazul în care o instituție de credit are dificultăți, în special dacă instituția respectivă are sucursale în alte state membre.

(3) Prezenta directivă face parte din cadrul legislativ al Comunității instituit de Directiva 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind inițierea și exercitarea activităților instituțiilor de credit ([5]). Rezultă că, în timpul desfășurării activității, o instituție de credit și sucursalele sale formează o entitate unică, care face obiectul supravegherii autorităților competente ale statului în care s-a eliberat autorizația valabilă în întreaga Comunitate.

(4) Ar fi de dorit să nu se renunțe la această unitate dintre o instituție și sucursalele sale, în cazul în care este necesar să se adopte măsuri de reorganizare sau să se deschidă o procedură de lichidare.

([1]) JO C 356, 31.12.1985, p. 55 și JO C 36, 8.2.1988, p. 1.
([2]) JO C 263, 20.10.1986, p. 13.
([3]) JO C 332, 30.10.1998, p. 13.
([4]) Avizul Parlamentului European din 13 martie 1987 (JO C 99, 13.4.1987, p. 211), confirmat în 2 decembrie 1993 (JO C 342, 20.12.1993, p. 30), Poziția comună a Consiliului din 17 iulie 2000 (JO C 300, 20.10.2000, p. 13) și Decizia Parlamentului European din 16 ianuarie 2001 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Decizia Consiliului din 12 martie 2001.
([5]) JO L 126, 26.5.2000, p. 1. Directivă modificată de Directiva 2000/28/CE (JO L 275, 27.10.2000, p. 37).

▼B

(5) Adoptarea Directivei 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor [1], care introduce principiul de apartenență obligatorie a instituțiilor de credit la un sistem de garantare din statul membru de origine, evidențiază și mai clar necesitatea recunoașterii reciproce a măsurilor de reorganizare și a procedurilor de lichidare.

(6) Autoritățile administrative sau judiciare ale statului membru de origine trebuie să aibă competențe exclusive privind hotărârea și aplicarea măsurilor de reorganizare prevăzute de legislația și uzanțele în vigoare în acest stat membru. Datorită dificultății armonizării legislațiilor și uzanțelor din statele membre, este necesar să se instituie recunoașterea reciprocă de către statele membre a măsurilor luate de către fiecare dintre acestea, pentru refacerea viabilității instituțiilor de credit autorizate.

(7) Este esențial să se garanteze că măsurile de reorganizare adoptate de autoritățile administrative și judiciare ale statului membru de origine, precum și măsurile adoptate de persoanele sau instituțiile desemnate de către aceste autorități pentru administrarea acestor măsuri de reorganizare, inclusiv măsurile care implică posibilitatea de suspendare a plăților, de suspendare a măsurilor de executare sau de reducere a creanțelor și orice altă măsură care ar putea afecta drepturile preexistente ale terților, produc efecte în toate statele membre.

(8) Nu este necesar ca anumite măsuri, în special cele care afectează funcționarea structurii interne a instituțiilor de credit sau drepturile managerilor sau drepturile acționarilor, să fie reglementate de prezenta directivă pentru a-și produce toate efectele în statele membre, în măsura în care, aplicând normele dreptului internațional privat, legea aplicabilă este cea a statului de origine.

(9) Anumite măsuri, în special cele privind îndeplinirea în permanență a condițiilor de autorizare, fac deja obiectul recunoașterii reciproce conform Directivei 2000/12/CE, în măsura în care nu afectează înainte de adoptare drepturile preexistente ale terților.

(10) Persoanele care participă la funcționarea structurii interne a instituțiilor de credit, cum ar fi managerii și acționarii unor asemenea instituții, avuți în vedere în această calitate, nu sunt considerați terți în sensul prezentei directive.

(11) Este necesar ca terții să fie notificați cu privire la punerea în aplicare a măsurilor de reorganizare în statele membre în care se află sucursale, atunci când aceste măsuri ar putea împiedica exercitarea unora din drepturile lor.

(12) Principiul egalității de tratament între creditori, în ceea ce privește posibilitățile lor de a exercita o cale de atac, impune autorităților administrative sau judiciare din statele membre de origine să adopte acele măsuri care le sunt necesare creditorilor din statul membru gazdă pentru a-și exercita drepturile de a acționa în termenul prevăzut.

[1] JO L 135, 31.5.1994, p. 5.

▼B

(13) Trebuie să existe o coordonare a rolului autorităților administrative sau judiciare în ceea ce privește măsurile de reorganizare și procedurile de lichidare pentru sucursalele instituțiilor de credit care au sediul statutar în afara Comunității și sunt situate în diferite state membre.

(14) În absența măsurilor de reorganizare sau în cazul în care astfel de măsuri au eșuat, instituțiile de credit aflate în dificultate trebuie să fie lichidate. Ar trebui să se prevadă în astfel de cazuri dispoziții privind recunoașterea reciprocă a procedurilor de lichidare și a efectelor acestora în Comunitate.

(15) Rolul important pe care îl au autoritățile competente din statul membru de origine înainte de deschiderea procedurilor de lichidare poate continua în timpul procesului de lichidare, astfel încât aceste proceduri să fie efectuate corect.

(16) Egalitatea de tratament al creditorilor impune ca instituția de credit să fie lichidată conform principiilor unității și universalității, care impun autorităților administrative sau judiciare din statul membru de origine să aibă competență exclusivă, iar deciziile lor să fie recunoscute și capabile să producă, în toate celelalte state membre, fără nici o formalitate, efectele atribuite de legislația statului membru de origine, exceptând cazul în care prezenta directivă prevede altfel.

(17) Scutirea privind efectele măsurilor de reorganizare și procedurilor de lichidare asupra anumitor contracte și drepturi se limitează la acele efecte și nu reglementează alte aspecte privind măsurile de reorganizare și procedurile de lichidare, cum ar fi declararea, verificarea, admiterea și rangul creanțelor cu privire la acele contracte și drepturi și normele privind distribuirea a ceea ce rezultă în urma lichidării bunurilor, reglementate de legislația statului membru de origine.

(18) Lichidarea voluntară este posibilă când o instituție de credit este solvabilă. Autoritățile administrative și judiciare ale statului membru de origine pot, cu toate acestea, să decidă cu privire la o măsură de reorganizare sau, după caz, la proceduri de lichidare, chiar după deschiderea procedurii de lichidare voluntară.

(19) Retragerea autorizației de desfășurare de activități bancare este una dintre consecințele necesare ale lichidării unei instituții de credit. Retragerea nu ar trebui, totuși, să împiedice continuarea anumitor activități ale instituției, în măsura în care acestea sunt necesare sau adecvate nevoilor lichidării. Continuarea activității poate fi, totuși, subordonată de către statul membru de origine aprobării și supravegherii autorităților sale competente.

(20) Informarea creditorilor cunoscuți, în mod individual, este la fel de esențială precum este publicarea, pentru a le permite acestora, dacă este necesar, să își depună creanțele sau să prezinte observațiile referitoare la creanțele lor în termenele stabilite. Nu ar trebui să se facă discriminare față de creditorii domiciliați într-un stat alt membru decât cel de origine, pe baza locului lor de rezidență sau a naturii creanțelor acestora. Creditorii trebuie informați în mod regulat într-o manieră corespunzătoare cu privire la desfășurarea procedurii de lichidare.

▼B

(21) În unicul scop al aplicării dispozițiilor prezentei directive la măsurile de reorganizare și procedurile de lichidare implicând sucursalele situate în Comunitate ale unei instituții de credit al cărei sediu social este situat într-o țară terță, definițiile „stat membru de origine”, „autorități competente”, „autorități administrative sau judiciare” sunt cele ale statului membru în care este situată sucursala.

(22) În cazul în care o instituție de credit care are sediul social în afara Comunității deține sucursale în mai multe state membre, fiecare sucursală beneficiază de un tratament individual cu privire la aplicarea prezentei directive. În acest caz, autoritățile administrative sau judiciare, autoritățile competente, administratorii și lichidatorii trebuie să încerce să-și coordoneze activitățile.

(23) Deși este important să fie urmat principiul conform căruia legea statului membru de origine determină toate efectele măsurilor de reorganizare sau ale procedurilor de lichidare, atât procedurale, cât și substanțiale, este de asemenea necesar să se țină seama că aceste efecte pot intra în conflict cu normele aplicabile în mod obișnuit în cadrul activității economice și financiare a instituției de credit în cauză și a sucursalelor acesteia din alte state membre. În unele cazuri, trimiterea la legea unui alt stat membru reprezintă o atenuare indispensabilă a principiului aplicării legii statului membru de origine.

(24) Atenuarea este necesară în special pentru a proteja angajații care au un contract de muncă încheiat cu instituția de credit, pentru a asigura securitatea tranzacțiilor privind anumite bunuri și pentru a proteja integritatea piețelor reglementate, care funcționează în conformitate cu dreptul unui stat membru în care instrumentele financiare sunt tranzacționate.

(25) Tranzacțiile efectuate în cadrul unor sisteme de plată și decontare sunt reglementate de Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare ([1]).

(26) Adoptarea prezentei directive nu pune în discuție dispozițiile Directivei 98/26/CE, potrivit cărora procedurile de insolvență nu trebuie să aibă nici un efect asupra opozabilității ordinelor valabil introduse în sistem și nici asupra garanțiilor oferite sistemului.

(27) Unele măsuri de reorganizare sau proceduri de lichidare presupun numirea unei persoane care să le administreze. Recunoașterea numirii și competențelor sale în toate celelalte state membre este așadar un element esențial pentru punerea în aplicare a deciziilor luate în statul membru de origine. Cu toate acestea, ar trebui specificate limitele în cadrul cărora își poate exercita competențele atunci când acționează în afara statului membru de origine.

([1]) JO L 166, 11.6.1998, p. 45.

▼B

(28) Creditorii care au încheiat contracte cu instituția de credit înainte de adoptarea unei măsuri de reorganizare sau a unor proceduri de lichidare trebuie să fie protejați împotriva prevederilor referitoare la nulitatea, anularea sau inopozabilitatea prevăzute de legea statului membru de origine, în cazul în care beneficiarul tranzacției aduce dovezi că în legea aplicabilă tranzacției respective nu există nici un mijloc existent care să permită atacarea actului în cauză.

(29) Este important să se asigure încrederea terților achizitori în conținutul registrelor sau conturilor cu privire la diferite active înregistrate în aceste registre sau conturi și, prin extensie, a achizitorilor de bunuri imobiliare, chiar și după deschiderea procedurii de lichidare sau adoptarea unei măsuri de reorganizare. Singurul mijloc de asigurare a încrederii este de a supune validitatea achiziției legii locului unde este situat imobilul sau a statului sub autoritatea căruia este păstrat registrul sau contul.

(30) Efectele măsurilor de reorganizare sau ale procedurilor de lichidare privind un proces pe rol sunt reglementate de legea statului membru în care acest proces este pe rol, prin exceptare de la aplicarea *lex concursus*. Efectele acestor măsuri și a procedurilor privind cererile individuale de executare silită care rezultă din aceste procese sunt reglementate de legislația statului membru de origine, în conformitate cu norma generală stabilită de prezenta directivă.

(31) Ar trebui să se prevadă ca autoritățile administrative sau judiciare din statul membru de origine să notifice de îndată autoritățile competente ale statului membru gazdă cu privire la adoptarea oricărei măsuri de reorganizare sau la deschiderea oricărei proceduri de lichidare, dacă este posibil înainte de adoptarea măsurii sau deschiderii procedurii sau, în caz contrar, imediat după aceea.

(32) Secretul profesional, definit la articolul 30 din Directiva 2000/12/CE, este un element esențial în toate procedurile de informare sau consultare. Din acest motiv, ar trebui să fie respectat de toate autoritățile administrative care iau parte la astfel de proceduri, întrucât autoritățile judiciare rămân, în această privință, supuse dispozițiilor de drept intern care le vizează,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

DOMENIUL DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică instituțiilor de credit și sucursalelor acestora înființate în statele membre, altele decât cele în care au sediul statutar, astfel cum sunt definite la articolul 1 punctele (1) și (3) din Directiva 2000/12/CE, sub rezerva condițiilor și scutirilor prevăzute la articolul 2 alineatul (3) din directiva menționată anterior.

▼B

(2) Dispozițiile prezentei directive cu privire la sucursalele unei instituții de credit care are sediul statutar în afara Comunității se aplică numai dacă instituția are sucursale în cel puțin două state membre ale Comunității.

▼M1

(3) Prezenta directivă se aplică, de asemenea, firmelor de investiții în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și a Consiliului [1] și sucursalelor acestora situate în state membre, altele decât cele în care își au sediul central.

(4) În caz de aplicare a instrumentelor de rezoluție și de exercitare a competențelor de rezoluție prevăzute în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului [2], prezenta directivă se aplică totodată instituțiilor financiare, societăților și întreprinderilor-mamă care se încadrează în domeniul de aplicare al Directivei 2014/59/UE.

(5) Articolele 4 și 7 din prezenta directivă nu se aplică în cazul în care se aplică articolul 83 din Directiva 2014/59/UE.

(6) Articolul 33 din prezenta directivă nu se aplică în cazul în care se aplică articolul 84 din Directiva 2014/59/UE.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive:

— „stat membru de origine” înseamnă stat membru de origine astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 43 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

— „stat membru gazdă” înseamnă stat membru gazdă astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 44 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

— „sucursală” înseamnă o sucursală astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

— „autoritate competentă” înseamnă o autoritate competentă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau o autoritate de rezoluție în sensul articolului 2 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/59/UE în ceea ce privește măsurile de reorganizare luate în temeiul directivei respective;

— „administrator” înseamnă orice persoană sau organ numit de autoritățile administrative sau judiciare, a cărui sarcină este să administreze măsuri de reorganizare;

---

[1] Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

[2] Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

▼M1

— „autorități administrative sau judiciare” înseamnă autoritățile administrative sau judiciare ale statelor membre care sunt competente în materie de măsuri de reorganizare și proceduri de lichidare;

— „măsuri de reorganizare” înseamnă măsuri destinate menținerii sau restabilirii situației financiare a unei instituții de credit sau a unei firme de investiții astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care ar putea afecta drepturile preexistente ale unor terți, inclusiv măsuri care implică posibilitatea unei suspendări a plăților, a unei suspendări a măsurilor de executare sau a unei reduceri a creanțelor; aceste măsuri includ aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție prevăzute în Directiva 2014/59/UE;

— „lichidator” înseamnă orice persoană sau organism numit de autoritățile administrative sau judiciare a cărui sarcină este să administreze proceduri de lichidare;

— „proceduri de lichidare” înseamnă proceduri colective deschise și controlate de autoritățile administrative sau judiciare ale statelor membre, cu scopul de a lichida bunuri sub supravegherea acelor autorități, inclusiv când procedurile sunt încheiate printr-un concordat sau o altă măsură similară;

— „piață reglementată” înseamnă o piață reglementată astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului [1];

— „instrument” înseamnă un instrument financiar astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 50 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

▼B

TITLUL II

MĂSURILE DE REORGANIZARE

A. *Instituțiile de credit care au sediul statutar în Comunitate*

Articolul 3

Adoptarea măsurilor de reorganizare – legea aplicabilă

(1) Autoritățile administrative sau judiciare ale statului membru de origine sunt singurele competente să decidă cu privire la punerea în aplicare a uneia sau mai multor măsuri de reorganizare într-o instituție de credit, inclusiv în sucursalele stabilite în alte state membre.

(2) Măsurile de reorganizare se aplică în conformitate cu actele cu putere de lege, normele administrative și procedurile aplicabile în statul membru de origine, cu excepția cazului în care prezenta directivă prevede altfel.

[1] Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

▼B

Acestea produc efecte, în conformitate cu legislația statelor membre, în întreaga Comunitate, fără alte formalități, inclusiv față de terții din alte state membre, chiar dacă normele statului membru gazdă care le sunt aplicabile nu prevăd asemenea măsuri sau supun punerea lor în aplicare unor condiții care nu sunt îndeplinite.

Măsurile de reorganizare produc efecte în întreaga Comunitate din momentul în care produc efecte în statul membru în care au fost luate.

Articolul 4

Informarea autorităților competente ale statului membru gazdă

Autoritățile administrative sau judiciare ale statului membru de origine trebuie să informeze fără întârziere, prin orice mijloace disponibile, autoritățile competente ale statului membru gazdă cu privire la decizia lor de a adopta orice măsură de reorganizare, inclusiv efectele concrete pe care o astfel de măsură le poate avea, dacă este posibil, înainte de a fi adoptată sau, în caz contrar, imediat după aceea. Informațiile trebuie comunicate de către autoritățile competente ale statului membru de origine.

Articolul 5

Informarea autorităților competente ale statului membru de origine

În cazul în care autoritățile administrative sau judiciare ale statului membru gazdă consideră necesară punerea în aplicare pe teritoriul lor a uneia sau a mai multor măsuri de reorganizare, acestea trebuie să informeze autoritățile competente ale statului membru de origine. Informațiile trebuie comunicate de către autoritățile competente ale statului membru gazdă.

Articolul 6

Publicarea

(1) În cazul în care punerea în aplicare a măsurilor de reorganizare decise în temeiul articolului 3 alineatele (1) și (2) poate afecta drepturile terților într-un stat membru gazdă și dacă este posibilă o cale de atac în statul membru de origine împotriva deciziei prin care se impune măsura, autoritățile administrative sau judiciare ale statului membru de origine, administratorul sau orice altă persoană abilitată să facă acest lucru în statul membru de origine publică un extras din decizie în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* și în două ziare de circulație națională din fiecare stat membru gazdă, în special cu scopul de a facilita exercitarea dreptului la calea de atac în timp util.

(2) Extrasul din decizia prevăzută la alineatul (1) trebuie trimis cât mai curând posibil, prin mijloacele cele mai potrivite, Oficiului pentru Publicații Oficiale al Comunităților Europene și, de asemenea, celor două ziare de circulație națională din fiecare stat membru gazdă.

(3) Oficiul pentru Publicații Oficiale al Comunităților Europene publică extrasul în termen de cel mult 12 zile de la expediere.

▼B

(4) Extrasul din decizia care urmează să fie publicată trebuie să specifice, în limba sau în limbile oficiale ale statelor membre în cauză, în special obiectul şi baza legală a deciziei adoptate, termenele de exercitare a căilor de atac, indicând cu precizie şi claritate data expirării acestor termene şi adresa completă a autorităţilor sau instanţei competente să judece calea de atac.

(5) Măsurile de reorganizare se aplică indiferent de măsurile prevăzute la alineatele (1)-(3) şi îşi produc toate efectele faţă de creditori, cu excepţia cazului în care autorităţile administrative sau judiciare ale statului membru de origine sau legislaţia acelui stat, care reglementează aceste măsuri, prevăd altfel.

Articolul 7

Datoria de a informa creditorii cunoscuţi şi dreptul de a declara creanţe

(1) În cazul în care legislaţia statului membru de origine impune declararea unei creanţe în vederea recunoaşterii sale sau prevede notificarea obligatorie a măsurii creditorilor care au domiciliul, reşedinţa obişnuită sau sediul statutar în acel stat, autorităţile administrative sau judiciare ale statului membru de origine trebuie să informeze de asemenea creditorii cunoscuţi care au domiciliul, reşedinţa obişnuită sau sediul statutar în alte state membre, în conformitate cu procedurile prevăzute la articolele 14 şi 17 alineatul (1).

(2) În cazul în care legislaţia statului membru de origine prevede dreptul creditorilor care au domiciliul, reşedinţa obişnuită sau sediul statutar în acel stat să îşi declare creanţele sau să prezinte observaţii cu privire la creanţele lor, creditorii care au domiciliul, reşedinţa obişnuită sau sediul statutar în alte state membre trebuie să beneficieze de acelaşi drept în conformitate cu procedurile prevăzute la articolele 16 şi 17 alineatul (2).

B. ***Instituţiile de credit care au sediul statutar în afara Comunităţii***

Articolul 8

Sucursalele instituţiilor de credit din ţări terţe

(1) Autorităţile administrative sau judiciare din statul membru gazdă al sucursalei unei instituţii de credit cu sediul statutar în afara Comunităţii trebuie să informeze fără întârziere, prin orice mijloace disponibile, autorităţile competente ale celorlalte state membre gazdă în care instituţia a înfiinţat sucursale, care sunt incluse pe lista menţionată la articolul 11 din Directiva 2000/12/CE şi publicată în fiecare an în *Jurnalul Oficial al Comunităţilor Europene,* cu privire la decizia de a adopta orice măsură de reorganizare, inclusiv efectele concrete pe care le poate avea măsura respectivă, dacă este posibil, înainte de adoptarea ei sau, în caz contrar, imediat după aceea. Informaţia este comunicată de către autorităţile competente ale statului membru gazdă ale cărui autorităţi administrative sau judiciare decid aplicarea măsurii.

(2) Autorităţile administrative sau judiciare menţionate la alineatul (1) se străduiesc să îşi coordoneze acţiunile.

▼B

TITLUL III

PROCEDURA DE LICHIDARE

A. ***Instituțiile de credit care au sediul statutar în Comunitate***

Articolul 9

Deschiderea procedurii de lichidare – Informații care trebuie comunicate și altor autorități competente

(1) Autoritățile administrative sau judiciare ale statului membru de origine responsabile cu lichidarea sunt singurele abilitate să decidă deschiderea unei proceduri de lichidare privind o instituție de credit, inclusiv pentru sucursalele stabilite în alte state membre.

O decizie de deschidere a procedurii de lichidare, adoptată de către autoritatea administrativă sau judiciară a statului membru de origine, trebuie recunoscută, fără alte formalități, pe teritoriul tuturor celorlalte state membre și își produce efectele în aceste state membre în momentul în care produce efecte și în statul membru în care este deschisă procedura.

(2) Autoritățile administrative sau judiciare ale statului membru de origine trebuie să informeze fără întârziere, prin orice mijloace disponibile, autoritățile competente ale statului membru gazdă cu privire la decizia de deschidere a unei proceduri de lichidare, inclusiv cu privire la efectele concrete pe care le poate avea această procedură, dacă este posibil, înainte de deschiderea sa sau, în caz contrar, imediat după aceea. Informația trebuie comunicată de autoritățile competente ale statului membru de origine.

Articolul 10

Legea aplicabilă

(1) O instituție de credit trebuie lichidată în conformitate cu actele cu putere de lege, normele administrative și procedurile aplicabile în statul membru de origine, cu excepția cazului în care prezenta directivă prevede altfel.

(2) Legea statului membru de origine trebuie să determine în special:

(a) bunurile supuse administrării și tratamentul bunurilor dobândite de instituția de credit după deschiderea procedurii de lichidare;

(b) competențele instituției de credit și ale lichidatorului;

(c) condițiile în care poate fi invocată compensarea;

(d) efectele procedurii de lichidare asupra contractelor curente la care este parte instituția de credit;

(e) efectele procedurii de lichidare asupra procedurilor individuale ale creditorilor, cu excepția proceselor pe rol, după cum se prevede la articolul 32;

▼B

(f) creanțele care sunt declarate ca parte a pasivului instituției de credit și tratamentul creanțelor care se nasc după deschiderea procedurii de lichidare;

(g) normele care reglementează declararea, verificarea și admiterea creanțelor;

(h) normele care reglementează distribuirea a ceea ce rezultă în urma lichidării bunurilor, rangul creanțelor și drepturile creditorilor care au obținut o reparare parțială după deschiderea procedurii de lichidare în temeiul unui drept real sau ca efect al unei compensații;

(i) condițiile și efectele închiderii procedurii de lichidare, în special prin concordat;

(j) drepturile creditorilor după închiderea procedurii de lichidare;

(k) cine va suporta costurile și cheltuielile apărute în cursul procedurii de lichidare;

(l) normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile masei creditorilor.

Articolul 11

Consultarea autorităților competente înaintea lichidării voluntare

(1) Autoritățile competente ale statului membru de origine trebuie consultate, în cea mai adecvată formă, înainte de luarea oricărei decizii de lichidare voluntară de către organele statutare ale unei instituții de credit.

(2) Lichidarea voluntară a unei instituții de credit nu împiedică adoptarea unei măsuri de reorganizare sau deschiderea unei proceduri de lichidare.

Articolul 12

Retragerea autorizației unei instituții de credit

(1) În cazul în care se decide deschiderea unei proceduri de lichidare, față de o instituție de credit, în absența sau după eșecul măsurilor de reorganizare, autorizația instituției se retrage cu respectarea, în special, a procedurii prevăzute la articolul 22 alineatul (9) din Directiva 2000/12/CE.

(2) Retragerea autorizației prevăzute la alineatul (1) nu împiedică persoana sau persoanele însărcinate cu lichidarea să continue anumite activități ale instituției de credit, în măsura în care este necesar sau corespunzător nevoilor lichidării.

Statul membru de origine poate prevedea ca astfel de activități să se desfășoare cu acordul și sub supravegherea autorităților competente ale statului membru respectiv.

▼B

Articolul 13

Publicarea

Lichidatorii sau orice autoritate administrativă sau judiciară trebuie să anunțe decizia de a deschide procedura de lichidare prin publicarea unui extras din decizia de lichidare în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* și în cel puțin două ziare de circulație națională din fiecare dintre statele membre gazdă.

Articolul 14

Informarea creditorilor cunoscuți

(1) În cazul în care este deschisă o procedură de lichidare, autoritatea administrativă sau judiciară a statului membru de origine sau lichidatorul trebuie să informeze fără întârziere și individual, creditorii cunoscuți care au domiciliul, reședința obișnuită sau sediul statutar în alte state membre, cu excepția cazurilor în care legislația statului de origine nu impune declararea creanței în vederea recunoașterii sale.

(2) Informarea respectivă, furnizată prin trimiterea unei notificări, se referă în special la termenele care trebuie respectate, sancțiunile prevăzute cu privire la aceste termene, organismul sau autoritatea abilitată să accepte declararea creanțelor sau a observațiilor legate de creanțe și celelalte măsuri stabilite. O astfel de notificare trebuie să indice și dacă creditorii ale căror creanțe sunt garantate printr-un privilegiu sau o garanție reală trebuie să își declare creanța.

Articolul 15

Executarea obligațiilor

Persoana care execută o obligație în beneficiul unei instituții de credit fără personalitate juridică supusă unei proceduri de lichidare deschise într-un alt stat, în loc să o execute în beneficiul lichidatorului numit în cadrul acelei proceduri, este liberată dacă nu a avut cunoștință de deschiderea procedurii. Persoana care execută obligația respectivă anterior îndeplinirii măsurilor de publicitate prevăzute la articolul 13 este prezumată, până la proba contrarie, că nu a avut cunoștință de deschiderea procedurii de lichidare; executarea obligației ulterior îndeplinirii măsurilor de publicitate prevăzute la articolul 13 prezumă, până la proba contrarie, că persoana a avut cunoștință de deschiderea procedurii.

Articolul 16

Dreptul de a declara creanțele

(1) Orice creditor care are domiciliul, reședința obișnuită sau sediul statutar într-un alt stat membru decât statul membru de origine, inclusiv autoritățile publice ale statelor membre, are dreptul de a declara creanțele sau de a prezenta observații scrise cu privire la creanțele sale.

(2) Creanțele tuturor creditorilor care au domiciliul, reședința obișnuită sau sediul statutar în alte state membre decât statul membru de origine vor fi tratate în același mod și vor avea același rang ca și creanțele de natură echivalentă care ar putea fi declarate de creditori care au domiciliul, reședința obișnuită sau sediul statutar în statul membru de origine.

▼B

(3) Cu excepția cazurilor în care legislația statului membru de origine prevede prezentarea de observații cu privire la creanțe, creditorul trimite copii ale documentelor justificative, dacă acestea există, și indică natura creanței, data la care aceasta a luat naștere și valoarea acesteia, precum și dacă invocă pentru această creanță un privilegiu, o garanție reală sau o rezervă de proprietate și care sunt bunurile pe care garanția le acoperă.

Articolul 17

Limbile

(1) Informarea prevăzută la articolele 13 și 14 trebuie să fie furnizată în limba sau limbile oficiale ale statului membru de origine. În acest scop trebuie folosit un formular, în toate limbile oficiale ale Uniunii Europene, cu titlul „Invitație de declarare a unei creanțe. Termene care trebuie respectate” sau, în cazul în care legea statului membru de origine prevede prezentarea de observații cu privire la creanțe, titlul „Invitație de prezentare a observațiilor cu privire la o creanță. Termene care trebuie respectate”.

(2) Orice creditor care are domiciliul, reședința obișnuită sau sediul statutar într-un alt stat membru decât statul membru de origine poate să-și declare creanța sau să-și prezinte observațiile cu privire la creanță în limba sau limbile oficiale ale acelui alt stat membru. În acest caz, declararea creanței sale sau prezentarea de observații cu privire la creanța sa trebuie, cu toate acestea, să poarte titlul „Declarație de creanțe” sau „Prezentare a observațiilor cu privire la creanțe” în limba sau limbile oficiale ale statului membru de origine. În plus, i se poate cere să furnizeze traducerea prezentării creanței sau a prezentării observațiilor cu privire la creanțe în această limbă.

Articolul 18

Informarea periodică a creditorilor

Lichidatorii trebuie să îi informeze pe creditori în mod periodic, într-un mod corespunzător, asupra procesului de lichidare.

B. ***Instituțiile de credit care au sediul statutar în afara Comunității***

Articolul 19

Sucursalele instituțiilor de credit din țări terțe

(1) Autoritățile administrative sau judiciare din statul membru gazdă al sucursalei unei instituții de credit care are sediul statutar în afara Comunității informează fără întârziere, prin toate mijloacele disponibile, autoritățile competente ale celorlalte state membre gazdă în care instituția de credit a înființat sucursale care figurează pe lista menționată la articolul 11 din Directiva 2000/12/CE și publicată în fiecare an în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* cu privire la decizia lor de a deschide o procedură de lichidare, inclusiv cu privire la efectele concrete pe care le pot avea aceste proceduri, dacă este posibil înainte de deschidere sau, în caz contrar, imediat după aceea. Informarea este efectuată de către autoritățile competente din statul membru gazdă menționat anterior.

▼B

(2) Autoritățile administrative sau judiciare care decid deschiderea unei proceduri de lichidare a unei sucursale a unei instituții de credit care are sediul în afara Comunității informează autoritățile competente ale celorlalte state membre gazdă despre deschiderea unei proceduri de lichidare și despre retragerea autorizației.

Informarea se efectuează de către autoritățile competente din statul membru gazdă care a decis deschiderea procedurii.

(3) Autoritățile administrative sau judiciare menționate la alineatul (1) se străduiesc să își coordoneze acțiunile.

Lichidatorii eventuali se străduiesc, de asemenea, să își coordoneze acțiunile.

TITLUL IV

DISPOZIȚII COMUNE MĂSURILOR DE REORGANIZARE ȘI PROCEDURILOR DE LICHIDARE

Articolul 20

Efecte privind anumite contracte și drepturi

Efectele unei măsuri de reorganizare sau ale deschiderii unei proceduri de lichidare asupra:

(a) contractelor și relațiilor de muncă sunt reglementate exclusiv de legea statului membru aplicabilă contractului de muncă;

(b) unui contract care conferă dreptul de a folosi sau a dobândi un bun imobil sunt reglementate exclusiv de legea statului membru pe teritoriul căruia este situat acel imobil. Această lege determină dacă bunul este mobil sau imobil;

(c) drepturilor privind un bun imobil, o navă sau o aeronavă supuse înregistrării într-un registru public sunt reglementate exclusiv de legea statului membru sub a cărui autoritate se află registrul.

Articolul 21

Drepturile reale ale terților

(1) Punerea în aplicare a măsurilor de reorganizare sau deschidere a unei proceduri de lichidare nu afectează drepturile reale ale creditorilor sau terților cu privire la bunurile corporale sau incorporale, mobile sau imobile - atât bunuri determinate, cât și ansambluri de bunuri nedeterminate a căror compunere este supusă modificării -, care aparțin instituției de credit și care sunt situate pe teritoriul altui stat membru în momentul punerii în aplicare a unor astfel de măsuri sau al deschiderii unei proceduri.

(2) Drepturile menționate la alineatul (1) sunt în special:

(a) dreptul de a lichida sau a impune lichidarea bunurilor și de a obține satisfacție ca urmare a procedurilor de lichidare sau venituri din bunurile respective, în special în temeiul unui gaj sau al unei ipoteci;

▼B

(b) dreptul exclusiv de a recupera o creanță, ca efect al unui gaj sau prin cesiunea acestei creanțe cu titlu de garanție;

(c) dreptul de a revendica bunul și de a solicita restituirea lui din mâinile oricărei persoane care îl deține sau îl folosește împotriva voinței părții îndreptățite;

(d) dreptul real de a percepe fructele unui bun.

(3) Dreptul, înregistrat într-un registru public și opozabil terților, în temeiul căruia poate fi obținut un drept real în sensul alineatului (1), este considerat un drept real.

(4) Alineatul (1) nu împiedică acțiunile în anulare, în constatare a nulității sau a inopozabilității, prevăzute la articolul 10 alineatul (2) punctul (l).

Articolul 22

Rezerva de proprietate

(1) Punerea în aplicare a măsurilor de reorganizare sau deschiderea unei proceduri de lichidare față de o instituție de credit care cumpără un bun nu afectează drepturile vânzătorului bazate pe o rezervă de proprietate, dacă, în momentul punerii în aplicare a unor astfel de măsuri sau al deschiderii unei astfel de proceduri, bunul se află pe teritoriul altui stat membru decât statul în care au fost puse în aplicare astfel de măsuri sau a fost deschisă o astfel de procedură.

(2) Punerea în aplicare a măsurilor de reorganizare sau deschiderea unei proceduri de lichidare față de o instituție de credit care vinde un bun, după predarea bunului, nu constituie un motiv de rezoluțiune sau reziliere a vânzării și nu împiedică dobândirea de către cumpărător a proprietății asupra bunului vândut, dacă, în momentul punerii în aplicare a unor astfel de măsuri sau al deschiderii unei astfel de proceduri, bunul vândut este situat pe teritoriul unui alt stat membru decât statul în care au fost puse în aplicare astfel de măsuri sau a fost deschisă o astfel de procedură.

(3) Alineatele (1) și (2) nu împiedică acțiunile în anulare, în constatare a nulității sau a inopozabilității, prevăzute la articolul 10 alineatul (2) punctul (l).

Articolul 23

Compensarea

(1) Punerea în aplicare a unor măsuri de reorganizare sau deschiderea unei proceduri de lichidare nu afectează dreptul unui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu creanța instituției de credit, în cazul în care este permisă o asemenea compensare de către legea aplicabilă creanței instituției de credit.

(2) Alineatul (1) nu împiedică acțiunile în anulare, în constatare a nulității sau a inopozabilității, prevăzute la articolul 10 alineatul (2) punctul (l).

▼B

Articolul 24

Lex rei sitae

Exercitarea drepturilor de proprietate asupra instrumentelor sau a altor drepturi asupra unor astfel de instrumente a căror existență sau al căror transfer presupune înregistrarea într-un registru, un cont sau un sistem de depozit centralizat deținute sau situate într-un stat membru trebuie reglementat de legea statului membru în care este deținut sau situat registrul, contul sau sistemul de depozit centralizat în care sunt înregistrate aceste drepturi.

▼M1

Articolul 25

Acorduri de compensare

Fără a aduce atingere articolelor 68 și 71 din Directiva 2014/59/UE, acordurile de compensare intră strict sub incidența legii contractului care reglementează astfel de acorduri.

Articolul 26

Acorduri de răscumpărare

Fără a aduce atingere articolelor 68 și 71 din Directiva 2014/59/UE și articolului 24 din prezenta directivă, acordurile de răscumpărare intră strict sub incidența legii contractului care reglementează astfel de acorduri.

▼B

Articolul 27

Piețe reglementate

Fără a aduce atingere articolului 24, tranzacțiile efectuate în cadrul unei piețe reglementate sunt reglementate exclusiv de legea aplicabilă contractului care reglementează astfel de tranzacții.

Articolul 28

Dovada numirii lichidatorilor

(1) Numirea administratorului sau a lichidatorului se evidențiază printr-o copie certificată conformă cu originalul a deciziei de numire sau prin orice alt certificat emis de autoritatea administrativă sau judiciară a statului membru de origine.

Poate fi necesară o traducere în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale statului membru pe teritoriul căruia lichidatorul sau administratorul dorește să acționeze. Nu este necesară nici o altă legalizare sau formalitate asemănătoare.

(2) Administratorii și lichidatorii sunt abilitați să își exercite pe teritoriul tuturor statelor membre toate competențele pe care sunt abilitați să le exercite pe teritoriul statului membru de origine. Aceștia pot desemna, de asemenea, persoane care să îi asiste sau, după caz, să îi reprezinte în cursul măsurii de reorganizare sau al procedurii de lichidare în statele membre gazdă și, în special, în vederea depășirii oricăror dificultăți întâlnite de creditorii din statul membru gazdă.

▼B

(3) În exercitarea competențelor sale, administratorul sau lichidatorul respectă legea statelor membre pe teritoriul căruia dorește să acționeze, în special în ceea ce privește procedurile de lichidare a bunurilor și furnizarea de informații angajaților. Aceste competențe nu pot include utilizarea forței sau dreptul de a se pronunța asupra unui litigiu sau asupra unui diferend.

Articolul 29

Înregistrarea într-un registru public

(1) Administratorul, lichidatorul sau orice altă autoritate administrativă sau judiciară din statul membru de origine poate solicita ca o măsură de reorganizare sau decizia de deschidere a unei proceduri de lichidare să fie înregistrate în cartea funciară, în registrul comerțului sau orice alt registru public ținut în alte state membre.

Totuși, orice stat membru poate prevedea înregistrarea obligatorie. În acest caz, persoana sau autoritatea menționată în paragraful anterior trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a asigura această înregistrare.

(2) Costurile înregistrării sunt considerate costuri și cheltuieli ale procedurii.

Articolul 30

Actele prejudiciabile

(1) Articolul 10 nu se aplică în ceea ce privește normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile masei creditorilor, în cazul în care beneficiarul acestor acte dovedește că:

— actul prejudiciabil masei creditorilor este supus legii statului membru, altul decât statul membru de origine și

— această lege nu permite nici un mijloc de atacare a acelui act în cazul respectiv.

(2) În cazul în care o măsură de reorganizare decisă de o autoritate publică prevede norme privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile masei creditorilor înainte de adoptarea măsurii, articolul 3 alineatul (2) nu se aplică în cazurile prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol.

Articolul 31

Protecția terților

În cazul în care, printr-un act încheiat după adoptarea unei măsuri de reorganizare sau de deschidere a unei proceduri de lichidare, o instituție de credit dispune cu titlu oneros de:

— un bun imobil;

— un vas sau aeronavă supusă înregistrării într-un registru public;

— instrumente sau drepturi privind astfel de instrumente, a căror existență sau al căror transfer presupune înregistrarea lor într-un registru, un cont sau un sistem de depozit centralizat deținute sau situate într-un stat membru,

▼B

validitatea actului respectiv este reglementată de legea statului membru pe teritoriul căruia este situat bunul imobil sau sub autoritatea căruia este păstrat registrul, contul sau sistemul de depozite respectiv.

Articolul 32

Cauze aflate pe rol

Efectele măsurilor de reorganizare sau ale procedurilor de lichidare asupra unei cauze aflate pe rol cu privire la un bun sau un drept de care instituția de credit a fost lipsită sunt reglementate doar de legislația statului membru în care cauza se află pe rol.

Articolul 33

Secretul profesional

Toate persoanele care trebuie să primească sau să transmită informații în cadrul procedurilor de informare sau consultare prevăzute la articolele 4, 5, 8, 9, 11 și 19 sunt supuse secretului profesional, în conformitate cu normele și condițiile prevăzute la articolul 30 din Directiva 2000/12/CE, cu excepția autorităților judiciare cărora li se aplică dispozițiile de drept intern în vigoare.

TITLUL V

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 34

Punerea în aplicare

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive la 5 mai 2004. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Dispozițiile de drept intern adoptate în aplicarea prezentei directive se aplică numai măsurilor de reorganizare sau procedurilor de lichidare, adoptate sau deschise după data menționată în primul paragraf. Măsurile adoptate sau procedurile deschise înainte de data respectivă continuă să intre sub incidența legii aplicabile acestora în momentul adoptării sau deschiderii.

(2) Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(3) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

▼B

Articolul 35

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua publicării sale.

Articolul 36

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.